

ERIN HUNTEROVÁ

VOLÁNÍ DIVOČINY

KOUŘOVÁ HORA

Volání divočiny (3): Kouřová hora

Vyšlo také v tištěné verzi

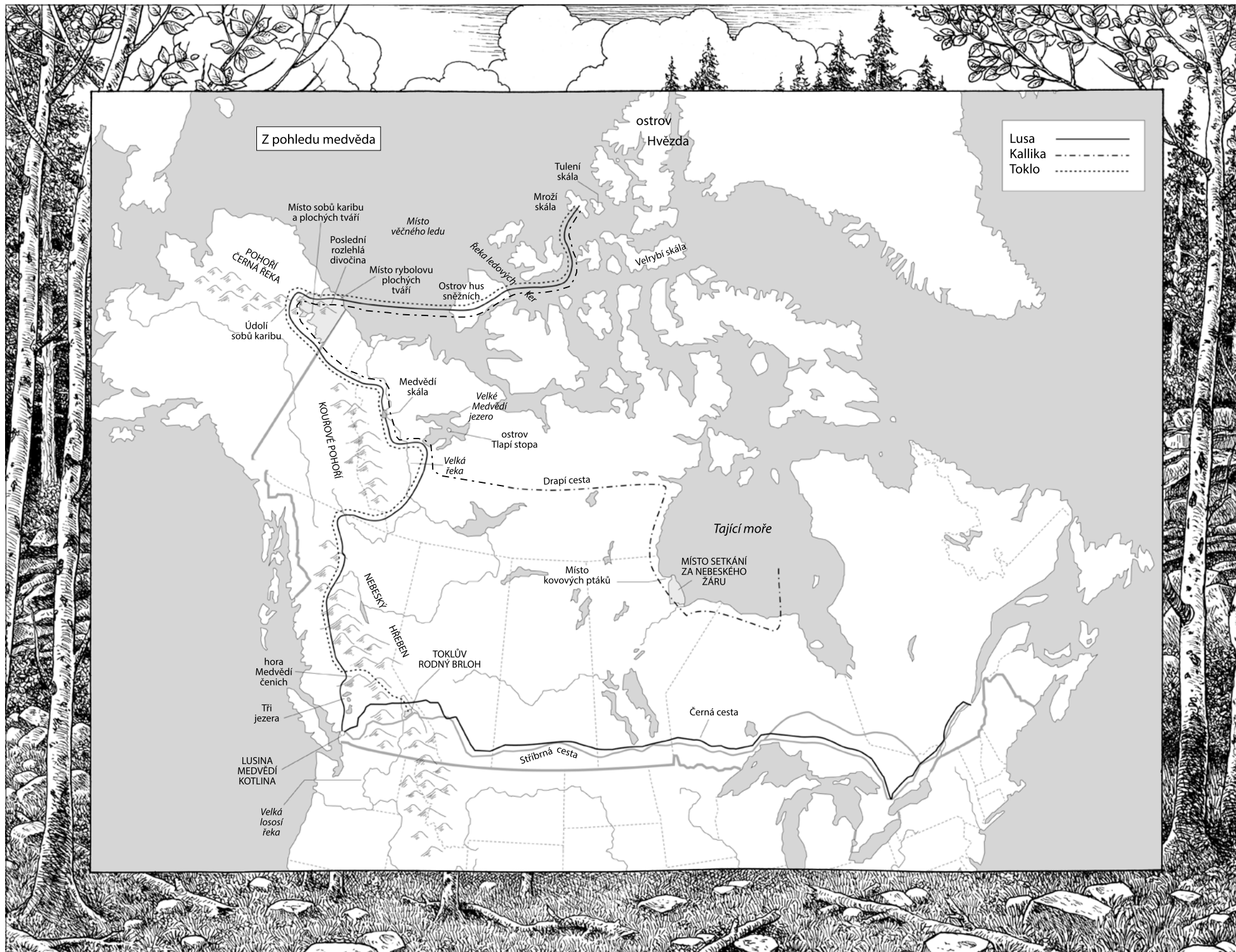
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Volání divočiny (3): Kouřová hora – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Z pohledu medvěda

Lusa
Kallika
Toklo

ostrov
Hvězda

Tulení
skála
Mroží
skála

Velrybí skála

Místo sobů karibu
a plochých tvář
Poslední
rozlehlá
divočina

Místo věčného ledu

Místo rybolovu
plochých
tvář

Řeka ledových
ker
Ostrov hus
sněžných

POHOŘÍ
ČERNÁ ŘEKA
Údolí
sobů karibu

Medvědí
skála

Velké
Medvědí
jezero

ostrov
Tlapí stopa

Velká
řeka

Drapi cesta

Tající moře

MÍSTO SETKÁNÍ
ZA NEBESKÉHO
ŽARU

Místo
kovových ptáků

TOKLŮV
RODNÝ BRLOH

Černá cesta

Sříbrná cesta

hora
Medvědí
čenich
Tři
jezera

LUSINA
MEDVĚDÍ
KOTLINA

Velká
lososí
řeka

NEBESKY
HŘEBEN

VOLÁNÍ DIVOČINY

KOUŘOVÁ HORA

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložila Milada Kadlecová

Se zvláštním poděkováním Tui Sutherlandové

KAPITOLA PRVNÍ

KALLIKA

Jemný vánek pročechrával Kallice kožich, a zatímco lezla po skalnatém svahu za Toklem a Ujurakem, přinášel k ní vůni čerstvé vody i cizích medvědů. Z puklin velkých balvanů se draly ven zakrslé ježaté trsy trávy a pod tlapkami se jí kutálely drobné oblázky. Nebeský obzor rozjasnila bledá oranžová záře; noc se sice už chýlila ke konci, ale zdálo se, že medvědi spolu putují jen kratičkou chvíli.

Kallika se otočila a hledala svého bratra Taqqiqa. Šoural se pár kroků za ní a co chvíli za sebe z kopce zuřivě odkopl pár kamínků. Netvářil se příliš nadšeně, že putuje právě s grizzlyi. Kallika by ráda věděla, o čem asi přemýšlí. Dřív, už je to hodně dávno, by jí stačil jediný pohled a uhádla by to. Ale teď, po tolika měsících odloučení, se jí odcizil.

Za Taqqiqem, v dáli pod skalním hřebenem, po němž spolu lezli, viděla Kallika nezměrnou, modře se třpytící plochu Vel-

kého Medvědího jezera, na které se zrcadlilo vycházející slunce. Sledovala, jak se po jeho břehu pohybuje několik siluet. Medvědi poklidně opouštěli Setkání o Nejdelším dnu a mířili zpátky ke svým domovům v lesích, v horách nebo na rozlehlých pláních ledu, který se teď vracel, když se slunce nahoře na nebi konečně vzdalo vlády. Bylo tam tolik medvědů, že je svým bystrým čenichem Kallika cítila celou cestu až sem – tu směsici vůní provlhlých kožichů a mládat umazaných od bláta. Všichni lední medvědi, které tam potkala, teď šli zpátky k Tajícímu moři, kde se Kallika s Taqqiqem narodili... a kde Nisa, jejich máma, umřela. Ze svého místa nahoře viděla, jak se většina medvědů drží jeden od druhého dál a rozvážně si vybírají vlastní trasu, po níž by putovali každý sám.

To ale nebyl Kalličin případ. Ona už sama nebyla.

Kdosi ji studeným černým čumákem šťouchl do levého boku. Pohodila hlavou za sebe a podívala se dolů na baribalí mládě.

„Je to zvláštní pocit, nechávat je všechny za sebou, vid?“ prohodila Lusa tlumeně a přizpůsobila tak svůj hlas poklidnému tichu, které kolem nich těsně před úsvitem panovalo. V tom bledém světle byly její oči obrovské. „Doufám, že se všichni dokážou vrátit zpátky domů.“ Hlas malé baribalky zněl tesknivě, všichni ostatní baribalové mířili úplně opačným směrem. Celá se zatřásla. „Jsem ráda, že jsi tu s námi, Kalliko. Cítím, že jsme udělali dobře, když jsme tě vzali s sebou.“

„Mě i Taqqiqa,“ připomněla jí Kallika.

Lusa se ohlédla po druhém velkém ledním medvědět. Kallika se podívala stejným směrem a všimla si, že se jejímu bratrovi zachytilo za dráp mechové vlákénko. Rozzuřeně máchal

tlapkou na všechny strany a snažil se ho setrást. Cenil přitom tesáky a něco si bručel pod vousy.

„Samozřejmě. Tebe i Taqqiqa,“ souhlasila Lusa, ale Kallika v hlase svojí nové kamarádky nezaslechla příliš velké nadšení. Rozhodla se změnit téma. Snad se Taqqiq zase brzy začne chovat jako její bratr, to veselé, hravé mládě, kterým býval, když ještě žili s Nisou na ledu. Pak k němu budou ostatní jistě kamarádštější.

„Nemůžu uvěřit, že už zase vychází slunce,“ posteskla si Kallika a hlavu přitom nakláněla na stranu k nebeskému obzoru. Ona i Lusa opět kráčely dál, polštářky tiše našlapovaly po studeném šedivém kameni, až nakonec dohonily Tokla s Ujurakem. „Myslela jsem, že po Nejdelším dnu se noci prodlouží. Vždyť Hvězdu bezpečí skoro ani nevidíme.“

„Ještě ji chvíli uvidíme,“ ubezpečila ji Lusa a zvedla čenich k nebi, kde se třpytila zářící hvězda. „Navíc s sebou máme Ujuraka. Ten ví, kam jdeme.“

Kallika zamrkala. Vzpomněla si na ty nekonečné horké dny, kdy putovala k Velkému Medvědímu jezeru, aniž by věděla, kde se nakonec ocitne. „Je příjemné, když tě někdo vede,“ pronesla tiše. „Tak dlouho jsem bloudila sama...“ Podívala se nahoru a všimla si, že se oba grizzlyové vepředu zastavili a pijí z malého potoka, stékajícího mezi skalami. Vycházející slunce jim barvilo kožichy dozlatova.

„Ale nakonec se ti podařilo, o cos usilovala,“ připomněla jí Lusa a obě celé žíznlivé po nočním putování přidaly do kroku. „Svého bratra jsi našla.“

„Ano, našla,“ souhlasila Kallika. *I když to pak neprobíhalo úplně podle mých představ.*

Toklo se ohnal chlupatou hlavou kolem sebe a sledoval, jak se za ním medvědice drápou po skalách vzhůru. Z jeho hnědých očí ale nešlo vyčíst žádnou emoci, jako by mu bylo úplně jedno, jestli to svedou. Kallika by ráda věděla, co má udělat, aby ji měl zase aspoň trochu rád. Možná kdyby mu dokázala, že umí být užitečná... nebo kdyby si Toklo uvědomil, že Taqqiq není tak špatný, jak si myslí.

V potoce Kallice perlily u tlapek bublinky mrazivě chladné vody. Přála si, aby byl hlubší, mohla by si do něj lehnout a nechat se jím celá zchladit.

„Brrrrr!“ otrásla se Lusa, když tlapkou opatrně poplácala po hladině. Vychlemtala pár kapek vody, dlouhý růžový jazyk se jí přitom míhal tam a zase zpátky. „Je hrozně ledová!“

„Je báječná,“ namítna Kallika. Zanořila čenich do vody, a když k ní dorazil Taqqiq, zatřepala hlavou a celého jej pocákala ledovými kapičkami. „Taqqiqu, je jako sníh, víd?“

„Ani bych neřekl,“ zavrčel Taqqiq. „Tvrdilas mi, že jdeme hledat opravdový sníh. Ale jak můžeme vědět, že tímhle směrem nějaký vůbec leží? U Tajícího moře jsme měli aspoň jistotu, že tam *kdysi* byl.“

„Někdy tu zase určitě bude sněžit,“ snažil se ho ukonejšit Ujurak. Podíval se vzhůru na bezmračné červánkové nebe. „No, možná ne úplně brzy. Ale vím, že bude, až skončí sezóna skákajících ryb.“

„Sezóna skákajících ryb?“ ohrnul nechápavě ret Taqqiq. „Co to je?“

„Baribalové to nazývají období rašící zeleně,“ skočila jim do řeči Lusa. „Když jsou dny dlouhé a teplé.“

„Aha – oni mají na mysli nebeský žár,“ vysvětlila Taqqiqovi Kallika. „Musíme jen počkat, až se zase vrátí nebeský sníh.“

„Jestli se *vůbec* vrátí,“ zamručel Taqqiq. A škrábnul drápy po holých skalách, až se ozval ostrý, skřípavý zvuk. Kallika svraстила obličej.

„Můžeme už jít?“ přerušil je Toklo a Kallika v jeho hlase zaslechla, že se hodně ovládá. „Luso, támhle nahoře je strom. Mohla bys na něj vyšplhat a povědět nám, co je za ním.“ Trhnul hlavou směrem k vysokému prořídlelému stromu, který rostl sám mezi kameny. Za ním pak pokračoval nahoru skalnatý svah kopce, pokrytý ostrůvky žluté trávy a pár bohatě zelenými keři.

„Jasně!“ souhlasila Lusa. Dlouhými skoky přehopsala potok a docválala ke stromu. Jen co vyskočila na kmen, tlapky se jí začaly bleskurychle střídát jedna za druhou. Za pár okamžiků už mezi větvemi pádila s větrem o závod.

„Páni,“ žasla Kallika. „Ta ale šplhá rychle!“

„To bych řekl,“ utrousil Toklo a lehce namyšleně hodil okem po Taqqiqovi.

Taqqiq vycenil tesáky. „No jo, aspoň v něčem musí být bari-balové dobří – protože jinak by byli úplně k ničemu.“

Kallika si všimla, že se Toklovi na ramenou ježí srst. „Taqqiqu,“ zareagovala rychle, „necítíš náhodou kořist? Bylo by fajn se trochu posilnit, než půjdeme dál.“

Její bratr začal čenichat ve vzduchu. Oči se mu zúžily. „Možná...“ Pomalu našlapoval nahoru proti proudu, směrem ke shluku keřů.

„Toklo,“ zašeptal Ujurak, „vždyť jsem se mohl proměnit v ptáka a trochu se tam porozhlídnout.“

„Já vím,“ odpověděl Toklo a letmo se podíval na Kalliku. „Ale měl jsem takový pocit, že Lusa chce být užitečná.“ Kallika si všimla, že pohledem sklouzl k Taqqiqovi, a došlo jí, že pravý důvod je jiný. Toklo zkrátka nechce, aby její bratr věděl, že se Ujurak umí proměňovat... nebo aspoň zatím ne. Povzdechla si. Nemohla na to nic říct; opravdu neměli moc důvodů Taqqiqovi důvěřovat, ne potom, co během Setkání o Nejdelším dnu se svými kumpány unesl baribalí mládě. Bude to zkrátka chvíli trvat, to je celé – i to, než Taqqiq zase začne sekát dobrotu.

Toklo se rozeběhl přes potok, až voda stříkala všude kolem, a s Ujurakem v patách mířil ke stromu za Lusou. Kallice ještě chvíli ve vodě perlily bublinky kolem tlapek a pak se vybrodila ven na kameny. Zhluboka se nadechla, ve vzduchu zavětrila neznatelnou vůni. *Kořist!*

Příkrčila se, plížila se po svých tichých tlapkách vpřed a čenich jí cukal ze strany na stranu. Dole po proudu potoka byla mezi skalami proláklna, lemovaná dlouhou, suchou trávou. V té trávě by se mohlo něco schovávat... něco na zub.

Kdyby se mi podařilo chytit nám nějakou kořist, jistě by to Tokla potěšilo! Kallika zadržela dech, snažila se pomalu sunout vpřed a drápy přitom neskřípat o kameny. Žaludek jí vrčel hlady a po srsti na břiše ji lechtaly hrubé bodláky. Na okamžik se zdálo, jako by celý svět ztichl, stejně jako na ledu, když Nisa čekala, až z dýchacích otvorů vykoukne tuleň.

Kallika se znovu zhluboka nadechla. Tentokrát už tu vůni poznala: byl to pták, ten druh, který si svá hnízda staví na zemi. Teď už za vysokou trávou zahlédla i třepotající se hnědé peří. Pták si jí ještě nevšiml. Připlížila se tedy o krok blíž.

Vtom však ucítila v kamenech pod tlapkami chvění. S hurónským řevem se kolem ní prohnal Taqqiq a střemhlav se vrhl do trsu trávy. Tlamu přitom rozevíral dokořán a drápy napřáhoval do všech stran. Così vřeštivě zaječelo, z trávy vystřelil pták a všude kolem se rozlétlo peří. Pták pohoršeně zaskřehotal a vznesl se do nebe. Kallika celá zoufalá sledovala, jak zamával ve vzduchu křídly a zmizel v dálce. Vypadal hodně baculatě a mladě, jistě by byl tou nejchutnější pochoutkou, na jaké by si v poslední době pochutnala. Teď byla proto ještě hladovější.

„Pitomí ptáci,“ zlobil se Taqqiq. Otřepal se a couval z vysoké trávy zpátky. „Na chytání těchhle byl přeborník Salik.“

Myslíš přeborník na chytání ptáků a bezbranných baribalů, pomyslela si hořce Kallika. To Salik z jejího bratra vytvořil tohle nepřátelské, arogantní zvíře. Salik byl hlavou skupinky mladých ledních medvědů, kteří na Setkání napadli kdekoho a pokusili se vyprovokovat válku s baribaly. Dělal jen samé potíže a Kalliku vyděsilo, když zjistila, že jedním z nich je i její bratr, kterého se snažila najít od chvíle, co jim tam venku na ledě zabila mámu kosatka.

Taqqiq se posadil, začaly ho svědit uši, a tak se za nimi po-drbal. Kallika se otočila a všimla si, že je od stromu sleduje Toklo. Jistě viděl, jak jim ten pták upláchl. Po polštářcích za ním opatrně dokráčela nahoru. „Promiň,“ zašeptala.

Toklo tlapkou hrábnul po kořenech stromu. „To nic,“ ucedil odměřeně.

Lusa sešplhala z horních větví dolů a žuchla na zem vedle nich. „Vypadá to, že tenhle kopec pokračuje až k hřebenu, co leží ještě pěkný kus před námi. Myslím, že jsem nalevo od nás

viděla stromy. A taky jsem zahlídla spousty medvědů, opouštěli jezero za námi. Několik medvědích délek napravo od nás se zase courá lední medvěd, míří přibližně stejným směrem jako my, ale jde tamtudy.“ Čenichem ukázala k místu, odkud se řinul potok, mezi dva široké balvany ležící o něco výš na kopci, napravo od nich.

„Lední medvěd?“ zopakovala po ní Kallika celá nesvá. Rozhodl se snad jeden z Taqqiqových kumpánů, že je bude sledovat?

„Nikdo, koho bych znala,“ ujistila ji Lusa a Kallika hned věděla, že taky myslí na Salika. „Mám pocit, že to byla samice. Šlo s ní mládě.“

„No, určitě nemáme v úmyslu se s nimi potkat,“ prohlásil Toklo. „Nemůžeme si dovolit dělit se na tomhle území o jakoukoli kořist. Měli bysme se držet od ostatních medvědů co nejdál.“

Uživít nás všech pět, co teď spolu putujeme, bude dost těžké, pomyslela si Kallika. Zvlášť když já a Taqqiq jsme pro lov úplně nepoužitelní. Byla Toklovi vděčná, že to neřekl nahlas, ale bála se, že si to myslí.

„Pokračujeme dál,“ zavelel Ujurak a přešel kolem stromu. Taqqiq se na něj podezřívavě podíval a nahrbil přitom svá ohromná ramena. Ale jelikož se malý grizzly už drápal po skalách vpřed, vydal se za ním. Ujurak za sebou zaslechl, jak lední medvěd našťavaně cvaká drápy o balvany, a ohlédl se. Tázavě se na něj podíval, jako by si nebyl jistý, proč s nimi Taqqiq vlastně jde.

Kallika se stáhla dozadu a opět kráčela vedle Lusy. Bylo to zvláštní, s touhle malou baribalkou se cítila mnohem příjemněji než s vlastním bratrem.

„Jsem si jistá, že Taqqiq jen potřebuje čas, aby si na nás zvykl,“

vyhrkla zčistajasna Kallika, když spolu chvíli kráčely mlčky. Nedaleko od nich zatrylkoval pták, jako by se jim vysmíval, že jim před pár okamžiky frnkla kořist.

Lusa vypadala překvapeně. „Taky si myslím,“ souhlasila. „No, putoval s těmi... cizími medvědy tak dlouho. Možná se mu po nich stýská.“

Kallika překročila chocholku ostré trávy. „Jak by se mu po těch příšerných medvědech mohlo stýskat?“ ptala se nechápavě. „Vždyť vy jste všichni mnohem hodnější!“

„Vsadím se, že Toklo by byl dost překvapený, kdyby slyšel, že o něm říkáš, jak je hodný,“ zaštekala pobaveně Lusa. „Ale on takový opravdu je, někde hluboko uvnitř.“

„Stejně jako Taqqiq,“ dodala Kallika. Lusa svésila hlavu a nehádala se. Pokračovaly vzhůru po svahu a cítily, jak jim slunce zahřívá studené kameny pod tlapkami. Kallika přemýšlela. Má Taqqiq ještě vůbec nějakou šanci? Byl to dobrý nápad přemluvit ho, aby se k nim přidal? Nebo se přece jen změnil natolik, že už se z něj nikdy nestane ten bráška, kterého znala z ledu?

KAPITOLA DRUHÁ

TOKLO

Toklo byl šťastný, že zase putuje dál, pryč od Velkého Medvědího jezera a setkání medvědů. Na břehu jezera měl pocit, jako by ho lapili do pasti, bylo tam tolik medvědů, kteří mu říkali, jak se má chovat a v co musí věřit. Jen jedinkrát se doopravdy cítil svobodný a silný, a to když plaval na ostrov Tlapí stopa, aby dokázal Velkému medvědovi na nebi, že si grizzlyové zaslouží mít vlastní teritoria a v řekách ryby. Na ostrově se porval se Shotekem a vyhrál. Vyrovnal se tedy jakémukoli jinému grizzlymu; už si nemusel nic víc dokazovat.

Medvědi lezli po skalnatém hřebenu vpřed a slunce se mezitím posunulo na nebi výš. Kromě stromu, na který předtím vyšplhala Lusa, už kolem žádného dalšího neprošli, a neviděli ani žádné potoky. Tady nahoře nebyl žádný stín, a tak byly rostliny suché a zakrslé. Bylo však příjemné znovu putovat se svými společníky. Dokonce i následovat to podivné grizzlí mládě Ujuraka.

„Nemyslím si, že úplně ví, kam jde,“ zamručel Taqqiq.

Toklo se letmo podíval stranou po Taqqiqovi. Lední medvěd pomalu kráčel vpřed, ramena sunul jedno před druhé a přivíral oči před zářícím sluncem.

„Ale ano, ví,“ namítl Toklo. Tohle byl *jeden ze společníků*, které mohli s radostí nechat u jezera, pomyslel si.

Lusa si lehce povzdechla a Kallika se po Toklovi úzkostlivě ohlédla.

Aspoň že Kallika není tak špatná. Kráčela celou noc, a přestože má tlapky hnědé od hlíny a kožich zacuchaný i plný prachu, ani jednou si nepostěžovala. Toklo si dokázal živě představit, že je jeho kožka zacákaná úplně stejně, ale na jeho rezavě hnědém kožichu to nebylo až tak vidět.

Lusa kráčela vedle Kalliky, jako by se znaly už z Rodných brlohů. *Od té doby, co opustily Velké Medvědí jezero, se jim ty jejich zobáky nezastavily.* Takový byl aspoň Toklův dojem. Když totiž Toklo s Ujurakem putovali ještě sami, panoval kolem nich mnohem větší klid a rozléhalo se mnohem větší ticho.

„Tak ty jsi opravdu letěla?“ ptala se zrovna Lusa. „Na nebi?“

„No, já tak úplně neletěla,“ začala jí vysvětlovat Kallika. „Nesl mě obrovský kovový pták.“

Lusa vytřeštila oči. „To teda musel být ten největší pták na světě!“

„Docela se podobal létajícímu ohnivému zvířeti,“ uvažovala nahlas Kallika. „Smrděl stejně, jako spálenina, a vezli se v něm bezdrápí.“

„Už jsem viděla spoustu bezdrápých – teda, plochých tváří,“ opravila se Lusa. „Ploché tváře nám nosily potravu a nechaly nás žít v Medvědí kotlině.“

„A nikdy vám neublížily?“

„Ne, nikdy,“ zakroutila hlavou Lusa. Pak se odmlčela a cosi v jejím pohledu potemnělo. Podívala se na Tokla, a on hned věděl, že myslí na jeho mámu. Na Oku, kterou ploché tváře odvezly pryč poté, co napadla jednu z nich. „Ony... nás krmily a poskytovaly nám přístřeší,“ zopakovala ještě jednou Lusa.

Tokla ze všeho toho plavání předešlého dne ve Velkém Medvědí jezere boley svaly. Když v něm plaval, objevila se u něj jako zjevení Oka, Oka a jeho malý bráška Tobi, kteří umřeli dřív, než se stihli dostat k Velké lososí řece. Zachránili Tokla před utonutím ve vlnách a dodali mu odvahy, aby doplaval až úplně k ostrovu. Celé měsíce věřil, že když ve vodě nedosáhne tlapkami na dno, tak ho máma s bratrem utopí, aby se jeho duch konečně připojil k těm jejích. Oni ale naopak dokázali, že ho milují a chtějí, aby zůstal naživu. Teď mu proto chyběli o to víc.

Lezl vzhůru a poslouchal klapot zobáků obou medvědic, věšel přitom hlavu a zíral dolů na tlapky. Cítil se unavený, i když by to na sobě nedal nikdy znát, obzvlášť ne před Taqqiqem.

Bum! Vrazil přímo do ledního medvěda, který se nečekaně zastavil na širokém, plochem balvanu.

„Hej,“ vycenil na něj tesáky Taqqiq a zatnul drápy. „Koukej, kam šlapeš. Copak jsou snad grizzlyové úplně slepí a hloupí?“

Toklo ucouvl o krok zpátky. Chtělo se mu zuřivě zavrčct, ale raději jen polkl naprázdno. Skály se zde zarovnávaly v mělký hřeben, zdobící vrchol kopce, a pak se opět svažovaly dolů. Ujurak stál na jednom z vysokých, šedých balvanů a zíral pod sebe na krajinu, která se před ním rozprostírala do dále. Toklo se vydrápal nahoru za ním.

Pod oběma grizzlyi se táhla skalnatá dolina, na níž se až k dalekému obzoru postupně měnily šedivé kameny v rozvlněnou zelenou travu. Toklo přimhouřil oči proti větru a zahlédl několik malých jezírek a tmavě zelené ostrůvky, vypadající z dálky nejspíš jako lesy.

Ujurak zvedl černý čumák a čenichal ve větru. Hodně vysoko nad jejich hlavami, v tenké brázdě mezi beránky, táhnoucími se po sytě modré obloze, plachtil jestřáb. Toklo viděl, jak ho Ujurak soustředěně pozoruje, a popadl ho panický strach. Co když se to medvědí mládě najednou promění a uletí pryč? *Prosím tě, hlavně to nedělej*, modlil se Toklo. Pak však Ujurak čenich zase sklonil, a Toklo si s úlevou vydechl.

Ostatní medvědi se vyškrábali nahoru vedle nich. Toklo si je všechny letmo prohlédl – grizzlyho, který občas grizzlym nebyl, černou baribalku a lední medvědici, co si neustále něco štěbetaly, a ledního medvěda, který měl v hlavě místo mozku nejspíš bzučící včely. Koutkem oka Taqqiqa pozoroval. *Co by asi tak Ujurakovi udělal, kdyby se náhodou proměnil v ptáka, žábu nebo myš? Kdo ví.* Zřejmě bylo lepší, že to Taqqiq ještě neví.

Toklo zatřepal hlavou, vyhnal z ní tyhle myšlenky a zíral na krajinu. Ujurak se bezpochyby snažil přecíst „znamení“, o nichž neustále mluvil. Jedna cesta se Toklovi zamlouvala víc, protože vedla na úpatí kopce k malému jezírku obklopenému stromy, ale podle jeho zkušeností to obvykle znamenalo, že se Ujurak rozhodne jít opačným směrem.

„Tamtudy,“ oznámil konečně Ujurak. A jak se dalo čekat, ukázal čenichem na rozeklané skály, které vedly dolů na ote-

vřenou pláň, rozprostírající se do široké dáli, než se vůbec dostala k nějaké vodě.

„Cože?“ namítl Taqqiq, sotva Ujurak vykročil vpřed. „Ty jsi snad pitomej jak tuleň. Vždyť tímhle směrem není *celou nebeskou délkou* ani živáčka!“

„Taqqiqu!“ napomenula ho Kallika a nahrbila se. „Nebud' hrubý.“

„Co je to tuleň? To je něco jako plochá tvář?“ zeptala se zvědavě Lusa. „A co je to nebeská délka?“

„To je vzdálenost odsud až k okraji nebe,“ vysvětlila jí Kallika a pokývla hlavou k obzoru před nimi. „A tuleň, ten se podobá... ehm... velké, dobře vykrmené veverce. Jen chutná o něco líp. A nemá žádnou srst.“

Taqqiq se na sestru pohrdlivě podíval. „Koukni, támhle dole.“ A hlavou trhl dolů směrem k lesu. „Je tam jezero a stromy. Mohli bysme tam klidně najít nějakou kořist. Mám hlad *jako vlk*.“

„Ne,“ zarazil ho Toklo, i když i jemu žaludek vrčel hlady. Našťvalo ho, že mu instinkt zavelel to samé co Taqqiqovi. Ničím se přeci tomuhle lednímu medvědovi ani za mák nepodobá! „Ujurak říká, že máme jít tudy.“

„A kdo řekl, že nám tu bude rozkazovat?“ vycenil na něj tesáky Taqqiq. „Proč bych měl poslouchat nějakěj vychrtlej chomáč hnědejch chlupů, jako je on?“

Toklo nořil drápy do tvrdé země a představoval si, jak lednímu medvědovi rozsápe ty jeho zakrslé uši. „Jestli chceš, tak si jdi klidně svou vlastní cestou, nemám s tím sebemenší problém.“

Taqqiq probodl Tokla zlostným pohledem, jeho oči připomínaly žhnoucí černé kameny. Toklo se snažil nedívat na Taqqiqovy obří tlapy a nemyslet na to, že je to mládě o dost větší než on sám. Potřeboval totiž tomuhle lednímu medvědovi, co zapáchalo po rybách, uštědřit pořádnou lekci.

„Říkal jsem ti, že mě mezi sebe nebudou chtít!“ vyjel Taqqiq na Kalliku.

„No tak přestaň být tak nepříjemnej!“ nedala se Kallika. „Putujou spolu už celé měsíce – měli bysme je poslouchat.“

„Ale já je *poslouchám*!“ zavrčel Taqqiq. „Jenže už je dávno po poledni, a my jsme od chvíle, co jsme opustili jezero, ještě nic nežrali!“

„Mám takový pocit, že legendy o tom, jak jsou lední medvědi silní, se moc nezakládají na pravdě,“ zamručel Toklo.

„Chceš si to snad ověřit na vlastní kůžích?“ obnažil na něj tesáky Taqqiq.

Toklo napnul všechny svaly a zadními tlapkami se pevně zaryl do skály. Souboj byl přesně to, co potřeboval, aby Taqqiqovi ukázal, kdo je tu pánem. „Já se tě nebojím, ty smrdutá rybí tlamo,“ zavrčel Toklo.

„To bys ale měl, ty chcípáčku se zakrnělejma hnátama!“

„Já ti ten tvůj ksicht rozdrápu na cáry!“

„Přestaňte!“ vyštěkl na ně Ujurak.

Toklo nervózně šoural tlapkami po zemi a z krku se mu dralo dunivé vrčení. Taqqiqovi se zase na krku samou zlobou ježila srst.

„Je to stupidní jezevčí ksicht,“ zafuněl Toklo.

„Poslyš,“ spustil Ujurak, než Taqqiq stihl vycenit tesáky a Toklo-

vi to vrátit, „zní to docela rozumně, měli bysme si odpočinout, než půjdeme dál. Pojdme dolů k jezeru.“ Otočil se a krácel po svých polštářcích po kamenech dolů. „A až si odpočineme, můžeme zase jít dál podle znamení,“ zavolal na ně.

Toklo nemohl uvěřit vlastním uším. Ujurak totiž ještě nikdy nedovolil odbočit z cesty, pokud to navrhl *on*. Ani když putovali třeba celý den v kuse.

Taqqiq zvedl hlavu a samolibě se na Tokla podíval. Pak se prudce otočil a pustil se z kopce dolů k jezeru. Teď se pohybuje mnohem rychleji, když konečně jde, kudy chce, všiml si nabručený Toklo.

„Poběž, Kalliko!“ křikl na ni přes rameno Taqqiq. „Schválně, kdo tam bude dřív!“

„To je nespravedlivý!“ zakřičela na něj. „Máš náskok!“ Udělala krok dopředu, ale ještě se otočila a sklonila se k Ujurakovi. „Díky,“ zašeptala. Pak se rozeběhla z kopce dolů, až jí krátký tlustý ocas svištěl vzduchem sem a tam. Lusa se jí držela v patách.

„Zdržíme se jen chvilku,“ obrátil se Ujurak k Toklovi. „Je to vážně dobrý nápad, musíme se nažrat, když máme možnost. Vždycky, když se zamyslím, kudy máme jít, tak se mi tyhle praktický věci vykouří z hlavy.“

„Hm, tak to jsi mě vážně uklidnil,“ odfrkl si pohrdlivě Toklo. A následoval ostatní medvědy dolů do stínu lesíka. Všiml si, jak Lusa natahuje hlavu k větvím a jakoby při tanci ohýbá drápy. Pomyslel si, že mezi stromy se určitě zase cítí šťastná. Nad hlavou jim tiše šustilo listí a vrhalo medvědům na záda, ale i dolů na zem, rozvlněné kaluže stínu a slunečního svitu.

Když se ocitli v lesíku, ochladilo se. Toklo si pečlivě prohlédl

kůru stromů, jestli na nich náhodou neuvidí značky jiných griz-
zlyů, ale žádné škrábance od drápů nikde nenašel. Žádní další
medvědi tu nežili. Nijak ho to ostatně neudivilo, les byl příliš
malý, aby si v něm dospělý hnědý medvěd dokázal obstarat po-
travu na víc než polovinu měsíce dopředu, a v jeho okolí taky
nic nebylo.

Toklovi pod tlapkami jemně křupaly větvičky a spadané su-
ché listí. Jezero před ním ho klidným šploucháním vody lákalo
k sobě, a tak si klestil cestu lesním podrostem a po polštářcích
kráčel dolů k jeho břehům. V porovnání s Velkým Medvědím
jezerem se stěží dalo označit za něco jiného než za kaluž. Toklo
snadno dohlédl na druhou stranu a vodní hladina byla hladká
a lesklá, žádné vlny ji nebičovaly. Taqqiq s Kallikou se už mezi-
tím cákali po pás ve vodě a převalovali se v ní ze strany na stra-
nu. Kallika plácla po hladině tlapkou, ohodila bratra perlivou
sprškou, a ten po ní hned skočil.

„Dávej bacha, dostanu tě!“ vyjel na ni.

Srazil ji na záda do vody, ale ona ho objala všemi tlapkami a su-
nula se po něm dopředu, až se ocitla nad ním a přimáčkla ho
ke dnu, že se nemohl ani pohnout.

„Vyhrála jsem!“ zakřičela.

„Nikdy!“ vyprskl, vynořil se ven a shodil ji ze sebe. Když do-
padla na hladinu, vystříkl kolem ní gejzír vody, a ona se smála
na celé kolo.

Toklo sledoval, jak si hrají. Přál si, aby byl jeho bratr Tobi bý-
val taky tak silný a oni dva si mohli taky tak hrát. Pak by je je-
jich máma byla milovala oba stejně a teď by tu spolu ještě byli.
Na okamžik pochopil, proč Kallika putovala tak daleko a tak

dlouho, aby svého bratra našla. Kdyby si myslel, že je Tobi naživu, taky by se ho snažil najít.

Po chvíli si ale Taqqiq všiml, že je Toklo pozoruje, střelhlbitě se postavil na všechny čtyři a oklepal se, takže mu z kožichu pršely na okolní hladinu kapičky vody. Podrbal se tlapkou na čenichu a brodil se zpátky na břeh. Kallika se ještě chvíli plácala v jezeře na zádech a čekala, až se na ni Taqqiq zase vrhne. Nakonec se ale posadila, došlo jí, že už je pryč. Voda jí stékala po pramíncích z čumáku dolů a ona celá zmatená mžourala a zírala za svým bratrem.

Lusa se vyřítila k jezeru a všemi čtyřmi tlapkami do něj zahučela. „Jupííí!“ zapištěla a zmizela v třpytivém gejzíru vody. „Ta je parádní! Nemá chybu! Je *fakt studená*! Brrr! Musím ven!“ Vrhla se zpátky na břeh a energicky se otřepala. Přitom postríkal Tokla i Ujuraka.

„Hej!“ zavrčel Toklo.

Lusa kolem něj skákala jako nějaký zajíc. „Zkus ji, Toklo! Tvoje tlapky se pak budou cítit mnohem líp! A taky mnohem chladněji! Brrr!“

„Plavou tam nějaký ryby?“ zakřičel na Kalliku Toklo. „Nebo jste je, vy hromotluci, všechny odehnali pryč?“

„Jejda.“ Kallika se zatvářila ustrašeně. „To mě vůbec nenapadlo. Promiň!“ A začala zvedat tlapky nahoru, pěkně jednu po druhé, jestli se pod nimi náhodou neschovává ryba.

„Ryby,“ utrousil posměšně Taqqiq. Ležel pod stromem na travnatém ostrůvku a všechny si je přimhouřenýma očima prohlížel. „Je jich tam sotva jedno sousto pro skutečného medvěda. My potřebujeme tlustýho tuleně.“

„Tak proč teda nějakýho neseženeš?“ vyštěkl na něj Toklo.
„Jestli jsi tak zdatný lovec, jistě nějakýho najdeš.“

Taqqiq už na Tokla začal cenit tesáky, ale Lusa se natlačila mezi ně a snažila se obrátit Toklovu pozornost zpátky k jezeru a Kallice.

„Řekni mi ještě něco o tuleních,“ vybídla Kalliku a brodila se zpátky na břeh. „Chutnají jako veveryky?“

„Ne tak docela. Tuleni se podobají velkým tlustým rybám, ale jsou mnohem chutnější.“ Kallika dokráčela na kameny a počkala, až jí teď už ze zjevně bělejšího kožichu steče po pramínkách voda. „Jsou křupaví, tuzí a lahodní, klidně bych mohla do konce života žrát jenom je, a byla bych náramně šťastná. Kéž bych ti mohla jednoho chytit! Vsadím se, že by sis tu chuť zamilovala mnohem víc než chuť borůvek.“

„Víc než chuť borůvek!“ zopakovala jakoby ozvěnou užaslá Lusa. „Páni, ti tuleni musí teda chutnat báječně! Myslíš, že na Místě věčného ledu budou taky nějakí tuleni?“

„Samozřejmě,“ ujistila ji Kallika. „Proto se nám tam taky bude žít nejlíp.“

Toklo se snažil tomu jejich klevetění vyhnout, a tak s pitím v jezeře nijak nespíchal. Zíral na obázky mihotající se pod hladinou a přál si zahlédnout stříbrný záblesk. Kdyby se mu teď podařilo chytit rybu, tak by Taqqiq vypadal jako přitroublá veverka, potom co vyplašil toho ptáka. *A pak by už třeba všichni sklapli zobáky a přestali o těch pitomejch tuleních konečně mluvit.*

Toklo však viděl jen drobné, těkavé siluety velikosti drápu a rozvířený písek, který tlapkami vykopávali ostatní medvědi, jak

dováděli v jezeře. Musel by čenichat kolem stromů, aby zjistil, jestli aspoň tam nenajde nějakou kořist.

Vtom svýma citlivýma ušima zachytil nový zvuk – něco, co se ve všem tom vrčení a klábosení jeho hlučných společníků téměř ztratilo. Zvedl hlavu a ztuhl.

„Co se děje, Toklo?“ zeptala se Kallika.

Lusa si cachtala tlapku ve vodě, ale najednou se taky zarazila. Nastražila ty největší uši, jaké vůbec medvědi mohou mít. Ujurak se vedle ní letmo ohlédl a hledal křoví.

„Pššš,“ zasyčel Toklo.

„Proč?“ zabručel Taqqiq. „Já nic neslyším.“

„Kromě sebe,“ zamručel Toklo. A vtom se to ozvalo znovu – tlumený, hluboký hrdelní nárek. Tentokrát už to Lusa zaslechla také. Vykulenýma očima se podívala po Toklovi. Ten pokynul směrem k širokému křoví nedaleko břehu. Byl si naprosto jistý, že ten zvuk přišel odtamtud.

Lusa ucouvla o krok zpátky a srst na zádech se jí naježila strachy. „Neměli bysme utéct?“ zašeptala.

Může to být cokoliv, pomyslel si Toklo. Může to být vlk, jako jeden z těch, co nás honili po Nebeském hřebenu. Nebo další ohromný grizzly, podobný Shotekovi, který čeká, až se na nás vrhne.

A pak by to taky mohla být kořist.

Taqqiq vyskočil na všechny čtyři. „No, já teda na rozdíl od vás žádná vyoraná myš nejsem.“ Těžkými kroky se došoural k trnitému křoví a tlapkami rozhrnul větve, které mu bránily v průchodu.

„Počkej!“ vyštěkl na něj Toklo, ale už bylo pozdě. Širokými

rameny a ostrými tesáky si Taqqiq klestil cestičku přímo doprostřed křoví.

A tam, natažený ve zmeti šlahounů ostružiníku, ležel obrovský lední medvěd.

KAPITOLA TŘETÍ

LUSA

Lusa zalapala po dechu a přední tlapky zaryla do oblázků, aby nehupsla na nejbližší strom. Dospělí lední medvědi u Velkého Medvědího jezera byli sice ohromní, ale tenhle se zdál ještě ohromnější. Anebo si možná už jen zvykla na Taqqiqovu a Kalličinu velikost – ti dva ale byli podle Lusy na mláďata pořád ještě hodně velcí. Na okamžik ji napadlo, jestli to náhodou není medvěd, kterého předtím spatřila ze špičky stromu. To však byla medvědice s mládětem, kdežto toto obrovský samec. Obrovský, hrůzostrašný samec.

Cizí lední medvěd však po nich ani nevyskočil, ani je ne napadl. Neotevřel dokonce ani tlamu, aby na ně vycenil své ohromné tesáky. Místo toho fňukal bolestí a pomalu k nim otáčel hlavu, aby si je prohlédl. Svými tmavými očima se díval rozostřeným, nezúčastněným pohledem, jako by mláďata snad ani neviděl, a srst měl špinavou a zacuchanou. Vypadal vyčer-

paně... staře a unaveně. Oční víčka mu povadle visela dolů, těžce vydechoval, hekal a dlouhý modročerný jazyk mu plandal mezi tesáky ven. Proužky bláta mu barvily čenich do nahnědlé šedi.

Lusu při pohledu na toho starého medvěda píchlo lítostí u srdce. Vzpomněla si na stejně otupělý, poraženecký výraz v očích jiného medvěda: Oky, Toklovy mámy. Té už nezbývala ani špetka síly na jakýkoliv boj. Tehdy Lusa nebyla schopná pro Oku cokoliv udělat. Tu noc před tím, než ji ploché tváře odvedly pryč, vedle ní jen ležela na opačné straně plotu, a nemohla se jí ani dotknout, natož přinést jí potravu nebo udělat něco, co by zaplnilo Očinu prázdnotu, kterou způsobila ztráta obou jejích mláďat. Ale třeba tentokrát existuje něco, co by mohla udělat, aby tomuhle medvědovi pomohla.

Kráčela blíž a šinula se přitom za Taqqiqem. Lední mládě vyjeveně zíralo na to, co právě objevilo.

„Luso, dávej pozor,“ zavrčel na ni zezadu Toklo.

„To je dobrý,“ zašeptala. Sehnula se medvědovi k hlavě a přičichla k němu. Smrděl příšerně, jako rozkládající se ryba a teplá, umazaná srst. Lusa se snažila nekrčit čumák. Nechtěla, aby se cítil ještě hůř.

„Dobrý den,“ pozdravila ho. „Já jsem Lusa. A jak říkájí vám?“

Starý medvěd na ni pomalu mžoural. „Já... já jsem Qopuk,“ zasípal. Očima zakoulel stranou a podíval se na Taqqiqa. Lední mládě zašoupalo tlapkami a ucouvlo zpátky. Za ním nakukovala do trnitého křoví další tři medvíďata. První se dopředu začala sunout Kallika, ale držela se přitom dál od medvědových obrovitých tlap. Každá z jeho tlap byla skoro tak velká jako Lu-

sina hlava. Kdyby tomuhle medvědovi zbývalo ještě trochu sil, hravě by ji mohl srazit k zemi a ani by ho to moc nestálo. Ale jemu už žádné síly nezbývaly. Uhádla to z jeho pachu, vyzábělé postavy i otupělého výrazu v očích.

„Co se vám stalo?“ zeptala se tiše.

Qopuk se dlouze zastřeně a skřípavě nadechl, jako když někdo škrábe drápy do kůry. „Smrt,“ zavrčel. „Smrt... tak daleko od ledu.“

Lusa měla pocit, jako by jí pod kůží proudila ledová voda. „Smrt? Co tím myslíte?“

„Umírám,“ zachraptěl Qopuk. „Celý život jsem se tam toužil dostat, a teď už je pozdě.“

„Ne!“ zaprotestovala Lusa. „To neříkejte! Pomůžeme vám. Ujurak se vyzná v bylinkách, po nich budete zase jako rybička, a já vám obstarám něco dobrého na zub. A taky trochu pohodlné trávy, na které si pořádně ustelete.“ Očichala rozválený podrost pod starým medvědem. Smrděl, jako by na něm ležel už celé měsíce.

„To nepomůže.“ Starý medvěd zavřel oči a vydechl.

„Ale můžeme to aspoň zkusit,“ naléhala Lusa. „Co byste chtěl?“

Qopuk se pokusil otočit hlavu směrem k jezeru, ale srst se mu zatrhlá o ostružiník, a tak jen svažtil obličej bolestí a zůstal nehnutě ležet. Pootevřel tlamu, a znovu mu z ní vypadl jazyk.

„Vodu?“ hádala Lusa. „Ujuraku, můžeš mu prosím sehnat trochu vody?“

Ujurak se upřeně díval na zraněného medvěda a v jeho očích se zračilo plno bolesti. Beze slova se otočil a odkráčel dolů ke břehu jezera.

„Měli bysme ho nechat umřít,“ zavrčel Taqqiq. „On by nás umřít určitě nechal, kdyby si mohl vybrat.“

„To nevíme,“ namítla Lusa. „Ale jestli mu můžeme nějak pomoci, tak to uděláme.“

Taqqiq přešel drápy po zemi, a zanechal v hlíně hluboké brázdy. „Tohle není náš problém,“ procedil mezi tesáky.

„Toklovi určitě nebude vadit, když Qopukovi pomůžu,“ trvala na svém Lusa. „Že je to tak, Toklo?“

Grizzlí mládě se na Taqqiqu zamračilo. „Dělej si, co chceš,“ zavrčelo. „Já jdu na lov.“ Otočil se a s dupotem odpochoval do lesa.

Ujurak se vrátil zpátky od jezera a mezi tesáky nesl mechový bochánek nasáklý vodou. Upustil jej Luse mezi roztažené tlapy.

„Tady máte,“ řekla Lusa a nakapala trochu vody Qopukovi do tlamy. Začala mu mačkat mechový bochánek nad suchým čumákem. Qopuk sebou trhl a rozevřel čelisti. Celý vděčný bochánek olizoval a drsným jazykem přitom Luse přejížděl po tlapkách. Lusa se přinutila nemyslet na ty obrovské tesáky, které byly jen jednu drapí délku od její srsti. *Nemysli na to. Nemysli na to. Hlavně nemysli na ty velký... ohromný... obrovský tesáky...*

Po chvíli Qopuk přestal vodu z bochánku olizovat a Lusa vrátila mech Ujurakovi. Starý lední medvěd zíral na změřené větvi, které se mu rýsovaly nad hlavou proti sytě modrému nebi. „Nejdelší den,“ zašeptal. „Už jsem skoro tam?“

„Aha – vy jste putoval k jezeru?“ vytušila Lusa. „My jsme odtud právě přišli.“

„Ne, ne,“ zakroutil hlavou Qopuk. „Já vykonávám pouť... ale říkal jsem si, že bych zkusil dojít na Setkání. Jenže jsem se ztratil...“

„Obřad se konal včera,“ vložila se do toho Kallika. „To mě moc mrzí. Zmeškal jste ho.“

„No a co?“ zabručel Taqqiq. „O nic jsi stejně nepřišel. Jen se tam tlachalo a tlachalo, tlustý starý medvěd tam nespokojeně mručeli o duších a o tom, jak se jim stejská po ledu. Prostě tlachy a tla-“

Lusa zpražila Taqqiqu pohledem, a lední medvěd zavřel tlamu.

„Bylo by to moje poslední Setkání,“ pronesl zastřeně starý medvěd. „Tak moc jsem jim... chtěl říct... co jsem se v životě dozvěděl...“

„Jasně, vsadím se, že by to bylo ohromně *vzrušující*,“ odsekl Taqqiq. „Spousty starejch historek o *chytání ryb* nebo o tom, jak bylo za tvejch mladejch let všechno lepší. Žádný strachy, o tohle se s náma dokáže podělit každej druhej starej medvěd na světě.“

„Taqqiqu, přestaň,“ zašeptala Kallika. „Vždyť je jeden z nás.“

„Tak nám to povězte,“ pobídla medvěda Lusa a jemně ho štouchla čenichem do kožichu. „Jsme jedno ucho.“ Lehla si na zem, čenich položila na tlapky a uši natočila ke Qopukovi. Tenhle medvěd si víc než potravu, víc než odpočinek přál někoho, kdo mu bude chvíli naslouchat. A to bylo něco, co mu mohla snadno splnit.

„Pche! *Vám* možná udělá radost poslouchat nesouvislý žvásty o starejch dobrejch časech jednoho starýho blázna!“ zafuněl pohrdlivě Taqqiq, „ale *já* jdu radši ukázat tomu hňupovi Toklo-

vi, jak loví *skuteční* medvědi!“ Otočil se, vyrazil směrem k lesu a svou mohutnou postavou drtil každé křoví, které se mu odvážilo postavit do cesty. Luse bylo jasné, že Tokla určitě nepotěší nic tak, jako když bude lovit společně s Taqqiqem, ale aspoň bude mít Qopuk na svoje vyprávění klid.

Qopuk zamžoural na tři medvíďata, která se stále držela v jeho blízkosti. Jedno černé, jedno hnědé a jedno bílé. Luse došlo, že takhle spolu jistě vypadají zvláštně. Ale nezdálo se, že by to Qopukovi příliš vadilo.

„Je to tak daleko...“ pronesl tiše starý medvěd. „Až moc daleko... Jak se sem jen skupinka takhle malých mláďat mohla vůbec dostat sama? Ne, je to moc nebezpečné... kéž bych vás tam mohl vzít... kéž bych tam mohl vzít nás všechny...“ Jeho hlas se vytratil doztracena. Lusa se natáhla po mechu a zase z něj medvědovi vymačkala na jazyk trochu vody.

Ujurak k němu zastříhal ušima. „A kam?“ chtěl vědět. „Co je až moc daleko?“

„Poslední... rozlehlá... divočina,“ zašeptal Qopuk.

Lusa vrhla po Kallice pohled plný naděje. Poslední rozhlehlá divočina? O té ještě nikdy neslyšela, ani od Ujuraka. „Co je to?“ zeptala se.

„Vím o ní jen z vyprávění,“ připustil Qopuk. „Je to místo, kde se to v lesích hemží samou kořistí a kam se bezdrápí neodvažují ani vkročit. Je tam dost místa pro medvědy všech možných druhů, pro lední medvědy, grizzlye i baribaly. A po celý rok tam leží mořský led.“ Povzdechl si.

Ujurakovi se rozzářily oči. „Přesně tam máme namířeno!“ vyštěkl. „To musí být ono – je to místo, co hledáme!“

„Víte, jak se tam dostat?“ zeptala se Qopuka Lusa. Měla sto chutí skákat nadšením do nebes, ale ovládla se, zůstala v klidu a nechala Qopuka dál vyprávět.

I Kallika se připlížila dostatečně blízko, aby mohla strčit svůj čenich lednímu medvědovi do kožichu. Jemně se o něj opřela a Lusa přemýšlela, jestli si Kallika taky tak lehávala na svou mámu, když poslouchala její vyprávění o věčném mořském ledu a tančících medvědích duších.

„Ano, vím, jak se tam dostat,“ zaskřehotal Qopuk a upřel pohled nahoru na větve ostružiníku, jako by je snad ani neviděl. „Ale je to velmi nebezpečné. Cestu přes Kouřovou horu dokáže přežít jen pár medvědů.“

„Kouřovou horu?“ zopakovala jakoby ozvěnou Lusa. Zvedla hlavu a všimla si, že Ujurakovi se ježí všechny chlupy na kožichu a zorničky se mu rozšiřují tak, že kolem nich vidí bílé kruhy.

Kallika se o Qopuka opřela o něco silněji. „To je příšerný název,“ zašeptala.

„Proč je to nebezpečné?“ přitiskla se k němu i Lusa. „Qopuku, co tam je? Co je na Kouřové hoře?“

Qopukovi stále víc a víc povadala víčka. „Kouřová hora,“ zašeptal. „Ten obrovský oheň...“ Hlava mu klesla na stranu a tlapy ochably. Zavřel oči.

„Qopuku!“ zakřičela Lusa. „Počkejte, řekněte nám přeci ještě něco!“

„Pššš,“ zarazila ji Kallika. „Luso, už spí. Nech ho, ať si trochu odpočine.“

„Aha,“ řekla něžně Lusa. „Omlouvám se, Qopuku.“ Ucouvla o krok zpátky a snažila se našlapovat co nejtěšěji.

„Je tak unavený...“ poznamenal Ujurak. Společně pak sledovali, jak medvěd dýchá a jeho špinavá srst se přitom vzdouvá nahoru a dolů.

„Můžeme tu přenocovat?“ zeptala se Ujuraka Kallika. „Abychom byli s ním?“

„Jéé, to by bylo bezva!“ přidala se k ní Lusa. „A zítra, až si odpočine, může jít s námi! Ukáže nám, kudy se máme do Velké rozlehlé divočiny vydat!“

Ujurak přešlápl z nohy na nohu, až mu pod tlapkami zapraskaly větvičky. „Myslím, že je to dobrý nápad tady zůstat,“ usoudil. „A jestli Toklo něco uloví, tak se o to s Qopukem podělíme.“

„Nebo jestli něco chytí Taqqiq,“ připomněla Kallika.

„Donesu mu zase trochu vody,“ navrhla Lusa. Sevrhla v čelistech vlhký bochánek mechu a vycouvala z ostružiníku ven. A jak tak cválala dolů k jezeru, listy na stromech kolem ní šustily a cosi si špitaly. Napadlo ji, že jejich medvědí duchové jistě schvalují, že se stará o Qopuka, i když to není zrovna baribal.

Namočila bochánek mechu do průzračné, studené vody a celý ho v ní vymáchala. Slunce už pomalu klouzalo k obzoru a na zvlněném jezeře se postupně prodlužovaly stíny. Lusa nastražila uši a pozorně naslouchala zvukům kořisti. Slyšela ne-daleké dupání tlapek, praskání větví a bručení medvěda. Znělo to jako Taqqiq, když se pokouší lovit.

Vtom se za ní ozvalo křupnutí větvičky, otočila se a spatřila Tokla, který se právě vynořil z lesa a v čelistech svíral zajíce.

„Dobrá práce!“ zvolala Lusa. „Věděla jsem, že něco chytíš!“

Toklo obrátil oči v sloup. „Hlavně za to neděkuj jistýmu hluč-

nýmu medvědovi,“ procedil mezi tesáky, v nichž držel čerstvý úlovek.

„Dneska tady přenocujeme,“ pokračovala Lusa a vytáhla nasáklý bochánek mechu z jezera ven. „Qopuk zná cestu k Velké rozlehlé divočině a Ujurak tvrdí, že přesně tam máme namířeno. To je úžasný, vid? Může nás tam zavést!“

„Hm, přímo ohromný!“ utrousil ironicky Toklo. „To je přesně to, co teď potřebujeme, dalšího medvěda, který nás bude tak akorát zdržovat.“

„Ale bude hodně užitečný,“ nedala se Lusa. „A navíc je to jeho sen se tam dostat – můžeme mu ho pomoci splnit.“ Lusu dopalovalo, že je Toklo tak sobecký. Qopuk si přeci zaslouží dojít až na konec své pouti, stejně jako oni.

Zvedla mokrý bochánek mechu a s Toklem v zádech cválala zpátky do ostružiní. Kallika se tam právě vedle Qopuka schoulila do klubíčka a srst se jí zvedala nahoru a dolů v pravidelném rytmu jeho dechu. Oči měla zavřené.

„Pššš,“ upozornil je Ujurak a kývl směrem k dvěma ledním medvědům. Lusa upustila mech Qopukovi k čenichu.

Toklo si několik medvědích délek od Qopuka uhrabal pod stromem hromádku listů, uvelebil se v ní a pustil se do zajíce. „Něco jim necháme,“ řekl.

Lusa si právě urafla sousto, když se mezi stromy začal zpátky prodírat Taqqiq. „V tomhle lese není nic k žrádlu!“ zabručel. „Les je pro lov úplně pitomý místo.“

Lusa si nemohla pomoci, aby si nepomyslela: *Tak proč ses teda u jezera pokoušel ukradnout baribalům jejich lesní teritorium? Ty chlupatá, nanicovatá koule!*

„Tak určitě, Taqqiq,“ poznamenal ironicky Toklo. „Není tam nic, kromě veverek, ptáků, lišek... a zajíců.“ A došťouchal před ně svůj úlovek.

Taqqiq vrhl po hnědém medvědovi zlostný pohled, jako by přemýšlel, jestli spíš nemá sežrat *jeho*. Utrhl si cár masa, žvýkal ho a rozhlížel se kolem. Pohledem zavadil o Kalliku, která spala vedle starého ledního medvěda.

„Co to ta Kallika zase vyvádí?“ vycenil tesáky. „Vždyť ten medvěd nepatří do rodiny! To se bude chovat, jako by měla tulení mozeček, pokaždý když kolem projde nějaká velká chlupatá koule?“

„Nech ji na pokoji,“ zavrčel Ujurak a zněl tak hrůzostrašně, jak ho Lusa ještě nikdy předtím neslyšela. Jeho oči vypadaly jako malé černé bobule a zlostně se dívaly na Taqqiqa.

Taqqiq zastříhal ušima a neřekl už ani slovo. Sehnul hlavu, předními tlapkami si přidržoval cár masa a soustředil se na žvýkání.

Lusa dojedla a vyšplhala na strom. Nasoukala se do pohodlné mezery mezi dvěma větvemi ve tvaru vidlice a položila si hlavu na bolavé tlapy. Dole pod sebou viděla, jak se Toklo s Ujurakem choulí do klubíčka a usínají. Taqqiq drápy škrábal po zemi, točil se dokola a mručel, ale nakonec si taky lehl a hlasitě si povzdychl.

Lusa přemýšlela, jestli se Kallice právě nezdá o mámě. Qopukova teplá, zavalitá postava jí možná připomněla, jak spávala stočená do klubíčka ve sněhu vedle Nisy. Musela se cítit tak opuštěná, když jí Nisa umřela! Aspoň že Lusa ví, kde je její máma – v bezpečí Medvědí kotliny, dobře ji tam krmí a je ob-

